

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupeného Zuzanou Nussbergerovou, advokátkou se sídlem Čajkovského 8, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo financí ČR**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2005, č. j. 10 Ca 14/2004 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2004, č. j. 16/63627/2004/1172, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 19. 1. 2004, č. j. MHMP/133762/2003/DCP2/Hrom. Tímto prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 90 000 Kč za porušení cenových předpisů.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že jak správní orgány, tak Městský soud v Praze se nedostatečně a nesprávně vypořádaly s důkazy, a tudíž je napadený rozsudek, stejně jako jemu předcházející správní rozhodnutí, vydán na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Konkrétní pochybení vidí v tom, že jeho účastnická výpověď

i procesní tvrzení jsou považovány za nevěrohodné. Naproti tomu výpovědi externích pracovníků (G. S. a N. S.) soud považuje za věrohodné. Za nevěrohodné pak dle stěžovatele soud bezdůvodně považoval jeho tvrzení doložené listinným dokladem o opravě taxametru. Stěžovatel dále uvádí, že skutečnost, že při konfrontaci neuváděl žádné námitky, mu nemůže být přičítána k tíži, neboť tato konfrontace, provedená po uskutečnění jízdy, nemá žádný procesní význam. Tvrdí, že vypracovaný protokol o cenové kontrole řádně převzal a ve stanovené lhůtě se k jeho obsahu vyjádřil. Skutečnost, že bezprostředně nereagoval na tvrzení svědkyň po skončení jízdy je podle jeho názoru zcela bezvýznamná a nemůže mít žádný vliv na hodnocení věrohodnosti jeho osoby. Stěžovatel dále namítá, že další listinné důkazy, které jsou obsahem správního spisu a jsou uvedeny jako důkazy podporující výpověď svědkyň, nemohou být hodnoceny jako důkazy s relevantní vypovídací hodnotou, neboť pouze přebírají obsah výpovědi výše zmíněných svědkyň.

S ohledem na tyto námitky stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že pokutu ve výši 90 000 Kč považuje vzhledem k svým majetkovým poměrům za likvidační, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu byl protokol a 1. dodatek k protokolu, sepsaný kontrolními pracovníky, ve kterém byla potvrzena jízda žalobce se dvěma pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy i cena, která byla účtována a zaplacená. Dalším podkladem pak byl záznam z jízdy podepsaný pracovníky magistrátu. Dle žalovaného se pak všechny skutečnosti popsané v těchto spisových materiálech shodují se svědeckými výpověďmi těchto pracovníků zapsanými v protokolech o podání svědecké výpovědi, které jsou součástí správního spisu, i výpověďmi provedenými v rámci soudního projednání u Městského soudu v Praze. Žalovaný tvrdí, že všechny uvedené spisové materiály jsou vzájemně v souladu a neobsahují rozpory, které by naznačovaly nutnost dalšího šetření. K námitce stěžovatele ohledně poruchy taxametru žalovaný uvedl, že stěžovatelem předloženou listinu o opravě taxametru nelze považovat za věrohodnou.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel jednak namítá, že správní orgán při rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když rozhodoval pouze na základě výpovědi výše uvedených svědkyň [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], jednak namítá, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán v řízení stíženém vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost, neboť tento soud nesprávně posoudil věrohodnost jednotlivých důkazů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti: Jak vyplývá ze záznamu jízdy datovaného dnem 8. 9. 2003 (dále jen „záznam“), dne 4. 9. 2003 cca. v 15:30 hod. provedly externí spolupracovnice Magistrátu hlavního města Prahy N. S. a G. S. kontrolní jízdu na trase Národní muzeum (Václavské nám.) - ul. Národní obrany (hotel Denisa). Stěžovatele oslovily v horní části Václavského náměstí, ukázaly mu letáček hotelu Denisa a řidič vozidla Ford Galaxy pan M. T. přikývl s tím, že rozumí. Na konci jízdy na taxametru svítila částka 585 Kč. Dle jejich slov taxametr běžel neobvykle rychle. Pracovnice zaplatily 590 Kč a po vystoupení z vozu taxi předaly informace kontrolní pracovníci. Po

chvíli byly přivolány zpět ke konfrontaci s řidičem uvedeného taxi a dosvědčily uhrazení částky ve výši 590 Kč. Řidič se při tomto svědectví nijak nevyslovil.

Dle Protokolu č. 646/2003 (dále jen „protokol“) pro kontrolovaný subjekt: M. T., bylo na trase jízdy Muzeum (Václ. nám.) - Národní Obrany (hotel Denisa) zjištěno předražení, kdy cena byla: na taxamtru 585 Kč, dle řidiče 585 Kč, zaplacená 590 Kč. Dále je uvedeno, že konkrétní výše předražení pak bude určena přeměřením trasy. Stvrzenka z taxamtru, a ani jiná, nebyla vydána. V závěru tohoto protokolu byl stěžovatel seznámen s možností se k němu písemně do 15 dnů vyjádřit. Stěžovatel převzetí protokolu stvrdil svým podpisem.

Podáním ze dne 19. 9. 2003 stěžovatel podal proti tomuto protokolu následující námitky: Uvedl, že všem svým zákazníkům vydává stvrzenky tak, jak mu ukládají příslušné předpisy. Potvrzuje, že dne 4. 9. 2003 uskutečnil jízdu na trase Václavské náměstí - ulice Národní Obrany. Uvádí však, že ji uskutečnil za řádnou cenu 190 Kč dle taxamtru a nikoliv za cenu 585 Kč, která je uvedena v protokolu. Připouští, že nevydal stvrzenku, ovšem nikoliv na základě své vůle, ale na základě toho, že se na taxamtru, resp. tiskárně taxamtru objevila po dojezdu porucha, která znemožnila tuto stvrzenku fyzicky vytisknout. Zásadně se pak ohrazuje proti tomu, že by za jízdu inkasoval částku 585 Kč resp. 590 Kč. Dále uvádí, že osoby, které s ním sepisovaly protokol, byly odlišné od zákazníků, a proto pouze do protokolu převzaly skutečnosti tvrzené zákazníky, přičemž tato tvrzení nebyla žádným jiným způsobem doložena. Jako důkaz poruchy dodal potvrzení vytištěné servisním zařízením na taxamtru, které se skládá ze dvou nespojených listů, přičemž na prvním z nich je ručně opraven datum z 31. 05. 2003 na 4. 9. 2003 a čas je uveden jako 15:52. Na druhém listu pak je uvedeno, že dne 4. 9. 2003 byla zjištěna závada na taxamtru. Tato závada dle tohoto potvrzení spočívá v tiskárně taxamtru.

Správní orgán dodatkem k protokolu ze dne 29. 9. 2003 konkretizoval údaje z protokolu: Uvedl, že přeměřením předmětné trasy bylo zjištěno, že se jedná o maximální vzdálenost 8 km a že odpovídající cena by neměla být vyšší než 236 Kč, takže předražení tvoří částku 349 Kč.

Správní orgán přípisem ze dne 29. 9. 2003 stěžovateli oznámil, že na základě výše uvedených podkladů bude vydáno rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenových předpisů.

Na tento přípis stěžovatel reagoval vyjádřením ze dne 13. 10. 2003. Zde uvedl, že trvá na všech skutečnostech a argumentech, které uvedl ve svém předchozím vyjádření. Konstatuje, že závěry o porušení příslušných předpisů správní orgán vyvozuje pouze z tvrzení externích spolupracovnic a nejsou potvrzovány žádným jiným důkazem. Uvádí dále, že jejich tvrzení nemůže být jako takové bráno jako důkaz svědeckou výpovědí ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Pokud by dle stěžovatele mělo tvrzení externích spolupracovnic být bráno jako důkaz, muselo by k němu dojít po zahájení správního řízení se stěžovatelem, svědkyně by musely být před výpovědí řádně poučeny a muselo by mu být umožněno klást jim dotazy.

Jak ze správního spisu vyplývá, a to konkrétně z Protokolu o podání svědectví podle § 22 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), byla dne 11. 11. 2003 vyslechnuta jako svědkyně N. S. Potvrdila, že dne 4. 9. 2003 absolvovala výše uvedenou kontrolní jízdu a zopakovala všechny rozhodující informace ve shodě s výše

uvedeným záznamem. Ve stejný den byla vyslechnuta svědkyně G. S., která vypovídala také ve shodě s uvedeným záznamem.

Správní orgán rozhodnutím ze dne 19. 1. 2004, č. j. MHPMP/133762/2003DPC/Hrom, rozhodl o uložení pokuty stěžovateli ve výši 90 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 1 písm. a) zák. č. 526/1990 Sb., o cenách, v platném znění (dále jen „zákon o cenách“). Toto porušení spočívalo v tom, že za shora popsanou jízdu vozem taxislužby účtoval cenu vyšší než maximální.

Dne 24. 2. 2004 podal stěžovatel prostřednictvím Magistrátu hl. m. Prahy odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí o uložení pokuty. Stěžovatel v něm namítal, že správní řád stanoví pro svědectví přesný procesní postup, jehož součástí je i výslovně uvedené právo účastníka řízení klást svědkům otázky a vyjádřit se i k podkladům pro rozhodnutí, tedy i k obsahu poskytnutých svědeckých výpovědí. Tvrdil, že o skutečnosti, že bude proveden důkaz svědectvím kontrolních pracovníků, nebyl nikterak informován a nemohl tak realizovat své právo na kladení otázek svědkům. Uvedl, že ustálená právní teorie i praxe chápe výše zmíněné právo účastníka řízení jako jedno ze zásadních práv a že tedy nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkového stavu zjištěného v rozporu se zákonem. Předmětnému rozhodnutí stěžovatel dále vytkl, že správní orgán nesprávně hodnotil další provedené důkazy, když na jednu stranu hovořil o tom, že skutečnost, že doložil poruchu taxametru a tím zdůvodnil nevydání dokladu, nepřísluší cenovému oddělení hodnotit, na druhou stranu je však nevydání stvrzenky taxametru bráno jako přitěžující okolnost v úvaze o výši pokuty, kdy je z této skutečnosti vyvozována vědomost stěžovatelova jednání, spočívající v předražení. Dle stěžovatele nebylo přípustné, aby ta samá skutečnost nebyla brána v úvahu z důvodu věcné nepříslušnosti a zároveň byla zdůrazňována tam, kde by měla přitížit. V úvaze vedoucí k stanovení výše pokuty pak správní orgán podle stěžovatele pochybil, když odkázal na „pravidla cenového orgánu hl. m. Prahy“, jelikož kritéria pro stanovení výše pokuty musí být odůvodněna zákonnými měřítky.

Dne 17. 5. 2004 proběhlo ústní jednání v rámci odvolacího řízení, kterého se zúčastnila právní zástupkyně stěžovatele Zuzana Nussbergerová. Z protokolu o tomto jednání vyplývá, že během něj zástupkyně stěžovatele namítla, že celý správní spis neobsahuje žádné přeměření trasy jízdy. Dále pak poukázala na to, že ve spise není protokol o výsledku svědkyně N. S., ale pouze protokol o výsledku G. S. K výsledku těchto svědkyň pak nebyli pan T. ani jeho právní zástupkyně přizváni, a tudíž jim nebylo umožněno klást otázky. Navrhovala opakování výsledků výše uvedených svědkyň a doplnění řízení výsledkem kontrolních orgánů. Rovněž požadovala, aby došlo k přeměření trasy jízdy.

Na základě výše uvedeného jednání pak byl do spisu doplněn přípis, v němž správní orgán vysvětluje, jak postupoval při měření trasy.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 6. 2004, č. j. 16/63627/2004/1172 odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že nemůže souhlasit s námitkou stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž nesouhlasil s námitkou, že stěžovatel byl poškozen v průběhu správního řízení, neboť nevěděl, že bude proveden důkaz svědectvím kontrolních pracovníků, a nemohl proto realizovat svoje právo na kladení otázek svědkům. K tomu odvolací orgán uvedl, že externí pracovníci nejsou kontrolními pracovníci, a že cenovou kontrolu tak, jak byla provedena, provedli kompetentní pracovníci cenové kontroly Magistrátu hl. m. Prahy, kteří se před jejím započítáním řádně prokázali oprávněním

k provedení předmětné kontroly. Žalovaný též uvádí, že po dojezdu kontrolní jízdy byl s externími pracovníci konfrontován a nic neuvedl. Dále mu pak byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Odvolací orgán neakceptoval návrh stěžovatele ohledně jím v průběhu ústního jednání navrhovaných svědkyň, neboť došel k závěru, že porušení cenových předpisů bylo správním orgánem 1. stupně v dostatečné míře prokázáno a není pochyb, že účastník řízení předmětnou jízdu uskutečnil a účtoval za ní cenu vyšší než maximální.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou ze dne 22. 7. 2004. V ní namítal především fakt, že žalovaný nezjistil, že bylo porušeno jeho právo jako účastníka řízení, navrhopat důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání. Uvedl, že toto právo nemohlo být zhojeno konfrontací s externími pracovníci a tím, že mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Dle stěžovatele pak tedy není na místě hovořit, jak činí žalovaný, zda jsou výpovědi externích pracovníků věrohodné či nikoliv, neboť tyto výpovědi byly realizovány v rozporu s příslušnými právními předpisy. Dále namítal, že se neztotožňuje s závěrem odvolacího orgánu, že výslech kontrolních pracovníků provádějících tuto kontrolu je nadbytečným úkonem. Dle stěžovatele je zřejmé, že je-li podkladem pro správní řízení uskutečněná cenová kontrola, pak výslech pracovníků provádějících tuto kontrolu je významným důkazem pro úplné zjištění skutkového stavu. Stěžovatel dále zdůraznil, že odvolací orgán se zcela nedostatečně vypořádal s námitkou, že pokutu za případné porušení předpisů lze udělit toliko na základě zákonných kritérií a nikoliv s odkazem na pravidla cenového orgánu hl.m. Prahy, jak bylo učiněno v rozhodnutí správního orgánu.

Městský soud v Praze výše uvedenou žalobu stěžovatele zamítl. V odůvodnění uvedl, že akceptoval námitku stěžovatele spočívající v nemožnosti klást svědkům otázky a s tím související pochybení správního orgánu, který nedostal povinnosti uložené mu § 33 odst. 1 správního řádu. K tomuto pochybení došlo podle Městského soudu v Praze tím, že žalovaný o možnosti účastnit se výslechu obou svědkyň neinformoval stěžovatele, popř. jeho právního zástupce. Soud dále uvedl, že tuto vadu zhojil výslechem obou externích pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy při soudním jednání za přítomnosti stěžovatele a jeho právního zástupce. Soud konstatoval, že skutečnosti, které obě svědkyně shodně před soudem uvedly, jsou v souladu se skutečnostmi uvedenými v protokolech obsažených ve správním spisu. Soud shledal doplnění důkazního řízení o výslechy stěžovatele a externích pracovníků, které byly bezprostředně přítomny kontrolní jízdě, adekvátním a zcela postačujícím pro skutkový závěr soudu o skutečnostech podmiňujících uložení předmětné pokuty. Výslechy kontrolních pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy soud shledal nadbytečnými, neboť tito mohli podat soudu pouze informace zprostředkované, nikoliv přímé. K výtce stěžovatele že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, soud uvedl, že nemohl opomenout skutečnost, že stěžovatel neuváděl žádné námitky při konfrontaci svědkyň s ním, když tyto uváděly skutečnosti rozhodné pro kontrolní zjištění. Výpovědi svědkyň má soud za věrohodné, neboť průběh jízdy vozidlem i chování osob v něm popsaly obě shodně s žalobcem a rozdíl mezi jejich výpověďmi a tvrzeními stěžovatele se týkají pouze toho, jakou stěžovatel požadoval za jízdu cenu. Soud dále označil za nevěrohodné stěžovatelem předložené potvrzení o poruše taxometru, a to s ohledem na ručně opravované datum z 31. 5. 2003 na 4. 9. 2003 v záhlaví prvního listu a fakt, že je na něm uveden čas 15:52. Vzhledem k tomu že předmětná kontrola proběhla v době od 15:30 hod do 15:45 hod. a sepsání protokolu trvalo dle výpovědi stěžovatele 20 min., je předložené potvrzení nevěrohodné. Soud tedy konstatoval, že žalobci se nepodařilo prokázat jeho tvrzení popírající skutkový děj popsany v napadeném rozhodnutí. K žalobní námitce stěžovatele, že správní

orgán může uložit pokutu pouze na základě zákonných kritérií, soud uvedl, že jak správní orgán prvního stupně tak i Magistrát hl. m. Prahy ve svých rozhodnutích uvedly, že pokutu udělují na základě § 17 odst. 1 písm. b) za porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Zdejší soud se nejdříve zabýval stěžovatelovou námitkou, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán v řízení stíženém vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost, neboť soud nesprávně posoudil věrohodnost jednotlivých důkazů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud se při hodnocení této námitky v souladu s zásadou volného hodnocení důkazů [§ 132 zák. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s 64 s. ř. s.] zaměřil na otázku, zda soud náležitě odůvodnil, proč provedené důkazy považuje za věrohodné či nikoliv, a zda se při hodnocení těchto důkazů pohyboval v právním řádem stanovených mezích. Zásada volného hodnocení důkazů vyjadřuje, že závěr, který si soudce učiní o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených skutečností vzhledem ke zprávám získaným z provedených důkazů, je věcí vnitřního soudcova přesvědčení a jeho logického myšlenkového postupu.

Z ustanovení § 132 o. s. ř. vyplývá, že důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že povinností soudu je, za předpokladu respektování procesních předpisů a kautel z nich vyplývajících, provedený důkaz hodnotit a zdůvodnit, proč jej odmítá nebo pokládá za nevěrohodný, a v odůvodnění rozhodnutí své stanovisko k tomuto důkazu přiměřeně vyložit (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 582/01, zveřejněný pod č. 52 ve svazku č. 26 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu; srov. dále náleží Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1994, sp. zn. III. ÚS 150/93, zveřejněný pod č. 49 ve svazku č. 2 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu).

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že považuje výpovědi výše zmíněných svědkyň za věrohodné. Toto tvrzení pak náležitě odůvodnil tím, že výpovědi obou svědkyň se od sebe navzájem neliší a vypovídaly shodně v průběhu celého správního řízení. Jejich výpověď se navíc shoduje s výpovědí stěžovatele, až na částku, kterou zaplatily. Stěžovatel ve své kasační stížnosti, ale i v průběhu celého správního a soudního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by výpovědi výše zmíněných svědkyň byly nevěrohodné.

Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou i námitku stěžovatele, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil jako nevěrohodný stěžovatelem předložený protokol. Na tomto protokolu, původně datovaném dnem 31. 5. 2003, je uveden čas 15:52 hodin. Původní datum je ručně přepsáno na 4. 9. 2003. Dle kontrolního protokolu, a tento fakt stěžovatel nezpochybňuje, proběhla kontrola v době od 15:30 do 15:45 a sepsání protokolu trvalo dle výpovědi stěžovatele 20 min. Na tyto okolnosti Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal. Je zřejmé, že předmětná listina obsahuje značné nesrovnalosti, a proto se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že ji nelze považovat za věrohodnou, neboť lze považovat za velmi nevěrohodný údaj o datu a hodině

vystavení protokolu o závadě taxametru, jelikož protokol o závadě taxametru mohl být stěží vystaven ve stejné době, kdy byl po provedené kontrole ceny za taxislužbu o této cenové kontrole sepsován za přítomnosti stěžovatele a u jeho automobilu, kde měl být taxametr umístěn, protokol. Nevěrohodnost data protokolu o poruše taxametru znevěrohodňuje pak i další jeho obsah, neboť tato skutečnost vzbuzuje vážné podezření, že protokol byl pořízen po provedení cenové kontroly účelově se záměrem tímto způsobem ospravedlnit předražení jízdy.

K stěžovatelově námitce, že skutečnost, že při konfrontaci se svědkyněmi neuváděl žádné námitky, mu nemůže být přičítána k tíži, neboť tato konfrontace, provedená po uskutečnění jízdy, nemá žádný procesní význam, nutno poznamenat následující: Pokud Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že při hodnocení věrohodnosti stěžovatelem uváděných tvrzení nemohl opomenout skutečnost, že stěžovatel při konfrontaci s výše zmíněnými svědkyněmi, uskutečněné bezprostředně po skončení kontrolní jízdy, neuváděl žádnou námitku, nelze tento závěr Městského soudu v Praze pokládat za nezákonný. Nutno sice souhlasit se stěžovatelovým tvrzením, že tento fakt nemá sám o sobě procesní význam. Úvahu Městského soudu v Praze o tom, že je nestandardní, že stěžovatel se bezprostředně po ukončení kontrolní jízdy, když mu bylo předestřeno, že měl cenu za jízdu předražit, této výtce v zásadě nebránil, však nutno považovat za součást hodnocení důkazů, konkrétně pak za součást porovnávání věrohodnosti výpovědí svědkyň N. S. a G. S. v konfrontaci s tvrzeními stěžovatele, jež jsou s těmito výpověďmi v rozporu. Pochybnosti o věcné korektnosti provedení důkazu ve správním řízení pak byly odstraněny postupem Městského soudu v Praze podle § 77 odst. 2 s. ř. s., tedy zopakováním důkazu; ani při tom však z výpovědí svědkyň nevyplývalo nic, co by jejich svědectví znevěrohodnilo a co by zavdalo důvod k domněnce, že skutkový stav věci byl jiný, než jak jej zjistil správní orgán. Úvaha Městského soudu v Praze proto v tomto ohledu nijak nevybočuje z mezí zásady volného hodnocení důkazů.

Městský soud v Praze tedy náležitě odůvodnil, proč provedené důkazy považuje za věrohodné či nikoliv, a při hodnocení těchto důkazů se pohyboval v právním řádem stanovených mezích. Stěžovatelem tvrzené důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nejsou dány.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud se při hodnocení důvodnosti této námitky zabýval otázkou, zda byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgán při uložení pokuty vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků, které nemají právo k provedení cenové kontroly.

Stěžovateli byla pokuta uložena na základě § 17 zákona o cenách, který stanoví, že: „*Pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu*“. Ustanovení § 16 téhož zákona říká, že „*cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení*“. Z těchto ustanovení nelze v žádném případě dovodit, že v předmětném případě porušení cenových předpisů by musely provést kontrolní jízdu přímo osoby oprávněné ke kontrole a že se nelze spokojit s jiným dostatečně spolehlivým zjištěním skutkového stavu.

Je všeobecně známo, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto jasné, že obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud ze správního i soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění postavená zejména na výpovědích externích spolupracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, že se stěžovatel předražení dopustil. Stěžovatelovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědí výše uvedených svědkyň se pohybují pouze v obecné rovině a není v nich uvedena žádná konkrétní výtku, na základě níž by bylo lze mít za to, že uvedené výpovědi svědkyň byly zkreslené, neúplné či přímo nepravdivé. Naopak, jako účelová se jeví - z důvodů popsaných výše - spíše tvrzení uváděná stěžovatelem. Vzhledem k výše uvedenému je pak nedůvodná stěžovatelova námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi zmíněných svědkyň, a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný při rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spisech; nebylo proto důvodu, aby Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil. Ani stěžovatelova stížní námitka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k tomu nerozhodoval již o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu